

"El moviment dels 'capitans' hauria de desaparèixer"

Joaquim Nadal ja ha tornat a Girona. Aquí tot és diferent. La tranquil·litat del seu despatx és com un refugi silenciós, lluny del brogit que hi havia aquest matí als passadissos del Parlament. S'hi ha fet la sessió de constitució de la mesa, que ha escollit un amic i company de Nadal, Joan Reventós, com a president de la cambra. Hi ha hagut aplaudiments de satisfacció, però també s'hi ha respirat tensió. Dues setmanes de reunions, pactes, contrapactes i trucades desesperades han deixat alguna ferida, no gaire profunda, però encara no closa. El pacte a quatre (PSC, PP, ERC i IC) ha concitat el rebuig frontal de Jordi Pujol i de tota la coalició de CiU. Tornar a Girona dona la distància necessària per fer una anàlisi reposada d'aquestes vertiginoses dues setmanes. Perquè, turbulències parlamentàries a banda, al PSC hi ha ferides obertes, sobre les quals Nadal, encara que li requi de parlar-ne, també té opinió. A les cinc de la tarda, la casa de la ciutat, el seu feu particular, ja és tancada, però el policia municipal de l'entrada li obre la porta.

—*La foto final de la mesa del Parlament és la que volia Joaquim Nadal, o n'hauria preferida una altra?*

—Aquesta és una molt bona foto parlamentària i és un bon reflex del que va passar el 19-N. És clar que hauria preferit que hagués estat amb una votació per unanimitat. És a dir, m'hauria estimat més que l'oferta que vaig fer el mateix dia de les eleccions, que he anat fent cada dia i que continuo fent —que CiU se sumi a un acord a cinc per exemplificar gràficament que les coses han canviat— s'hagués produït.

—*De totes maneres, ja devia preveure que CiU no pactaria amb els quatre grups de l'oposició alhora. L'escenari més previsible era un acord entre forces majoritàries, entre socialistes i convergents. És més, aquest semblava l'escenari que vostè desitjava inicialment...*

—Vejam. L'acord que hem pres és un factor de diferenciació que indica voluntat de canvi. Si la negociació a dos, CiU la planteja amb voluntat de mantenir inalterable la foto, i per tant amb molt pocs ingredients damunt la taula de la negociació, i a més, CiU no planteja la negociació com una negociació a dos, i tancada, ans la manté oberta en totes direccions i negocia a dos amb tothom, la situació resulta tan multilateral que, així que quatre s'aglutinen, s'hipoteca tot el procés de negociació bilateral.

—*El que ha molestat el PSC, doncs, és que CiU negociés a quatre bandes i no a una, en exclusiva?*

—El PSC, no l'ha molestat res. El PSC ha cregut que s'havien comès errors polítics.

—*Quins?*

—Primer, de no cridar el cap de llista del PSC de seguida i obertament, de forma pública. Segon, de no oferir un pacte bilateral sòlid, seriós. La dificultat d'una negociació a moltes bandes

Joaquim Nadal ha entrat amb polèmica en la nova legislatura. Ha signat un pacte al Parlament que ha concitat les ires de Jordi Pujol. En aquesta entrevista justifica aquest pacte i adverteix que el PSC no es pot hipotecar al PSOE. També parla, i a fons, de la crisi del PSC.

és que es produeixen ofertes contradictòries prou ambigües perquè, quan els qui participen en les negociacions posen en comú allò que CiU els ha ofert, tinguin una sensació d'engany, de frustració, que porta els qui han negociat a pactar entre ells.

—*Com a cap del primer grup de l'oposició, li va molestar que Pujol rebés primer, dos dies després de les eleccions i en secreta nocturnitat, Àngel Colom i no a vostè?*

—No especialment. Em va molestar més que en primera instància em diguessin que l'entrevista no s'havia fet. Em van dir que no existia. Després, naturalment, van haver de reconèixer que sí que havia existit, perquè *La Vanguardia* la va explicar. Si hi havia hagut una iniciativa, que a més tot indica que va néixer d'en Pujol, per a veure primer l'Àngel Colom, vol dir que el conjunt de les negociacions naixia viciat.

—*Felipe Gonzalez ha manifestat una opinió diferent de la seva, sobre aquest procés negociador. Concretament en criticava la forma com s'ha fet i el resultat final.*

—Hi ha diversos elements a tenir en compte. El PSC ha negociat autònomament, no hi ha hagut cap contacte o interferència amb Madrid. Hi ha hagut més contactes de Pujol amb Madrid que no del PSC amb Madrid.

—*En quin sentit?*

—Ha intentat que hi hagués intervenció. Pujol ha intentat més una clau espanyola dels efectes d'aquest pacte que jo mateix i que tot el PSC. En el conjunt del PSC hi ha una gran satisfacció; la comissió executiva s'ha mostrat unànimament a favor de l'acord, i representants o ex-representants del PSC en l'àmbit del govern espanyol han fet intervencions molt favorables.

—*No com Gonzalez.*

—En sentit estricte, en la frase de Felipe Gonzalez que jo he sentit enregistrada, no hi he trobat cap retret al PSC. Simplement puc fer-ne una interpretació interessada i dir que estic d'acord amb el que ha dit Felipe González: és una crítica a la manera de negociar de CiU.

—*D'això, se'n diu girar la truita.*

—Pots no fer això i dir simplement que el resultat és insatisfactori, perquè qui negociava no ha negociat prou bé.

—*Negociar, negociaven dos: CiU i el PSC.*

—Sí, però qui té la paella pel mànec a l'hora de negociar, perquè es pensa que encara té la majoria, és qui posa les ofertes damunt al taula. Per mi, CiU ha negociat malament. Ara, això no hauria d'afectar els càlculs possibles posteriors al mes de març.

—*Li podrien recordar que si el PSOE presideix el Congrés i el Senat és gràcies als vots de CiU. El PSC hi havia de correspondre?*

—Hi ha una diferència molt important. Quan CiU dona els seus vots al PSOE per a Felip Pons i Juan José Laborda, ja feia tres setmanes que CiU tenia damunt al taula una oferta de

participar en un govern de coalició. I feia uns quants dies que en Miquel Roca havia dit, per decisió personal, que no acceptava la presidència de la mesa del Congrés dels Diputats. Per tant, no es ben bé el mateix.

—*El pacte PSC, PP, ERC i IC se signava un dijous, 30 de novembre, a la tarda. Aquell mateix matí, vostè havia parlat amb Miquel Roca.*

—I dimecres a la nit, també.

—*Per advertir-lo de la possibilitat imminent d'aquest pacte conjunt de tota l'oposició?*

—Entre la reunió de dimecres a la tarda amb tots els partits de l'oposició, quan dic que no al pacte, i la reunió del dijous a la tarda, quan dic que sí, vaig voler avisar en Miquel Roca. Si vaig dir que no dimecres era per parlar abans amb en Roca, perquè és veritat que hi havia unes converses obertes —no tancades—, però que no havien avançat prou.

—*Quina resposta li va donar Roca?*

—No s'ho va creure. Em va dir. "Això no ho fareu". En totes les negociacions amb en Roca tinc un testimoni, perquè hi vaig anar acompanyat. Ell era sol. Sempre li vaig dir que volíem la presidència del Parlament i una mesa a cinc, amb IC. I ell va contestar: "Si voleu la presidència del Parlament, els l'haureu de pendre".

—*Vist com ha anat el procés de constitució de la mesa, el PSC es planteja una legislatura a dues bandes, amb CiU, o a quatre bandes, amb PP, ERC i IC.*

—Nosaltres volem una legislatura en què el pes dels nostres 34 diputats sigui decisiu, en què el pes del nostre programa sigui important, i en què les nostres iniciatives parlamentàries tinguin efecte. Pot passar que això condueixi a una legislatura a dues bandes, si hi ha un principi d'acord; però també pot passar que sigui una legislatura a cinc bandes. Si al mes de març no hi ha perspectiva d'un acord estable, és evident que d'acords a quatre, alguns n'hi haurà.

—*Com creu que afectaran, els resultats del 31 de març, el grau de participació del PSC en la governabilitat de Catalunya?*

—No voldria que el ciutadà de Catalunya interpretés que són coses intercanviables. No són vasos comunicants. Em semblaria bo que, si CiU pot ser decisiva a Madrid i ajudar a un futur govern del PSOE, que ho faci, i que ho faci lliurement, però que això no hipotequi ni condicioni el que ha de passar aquí. Els projectes polítics catalans són el que són, i no es tracta d'actuar segons un marc i un referent extern, sinó segons el marc programàtic propi de Catalunya.

—*Descarta definitivament d'entrar a formar part d'un govern de coalició amb CiU en aquesta legislatura?*

—No ho hem sospesat. Com que no sabem quines perspectives hi ha, ho analitzarem quan toqui. No puc dir ni que sí, ni que no.

—*D'allò que sí que ha servit el pacte a quatre de l'oposició al Parlament és de sedant en*

RICARD GÜSAT

"Pujol ha intentat que Madrid intervingués en el pacte del Parlament."

"El que faci CiU a Madrid no ha d'hipotecar el PSC."

"El PSC necessita una direcció forta, no una direcció compartida i en crisi."

"La meua prioritat és de ser president de la Generalitat al 1999."

el debat intern del PSC. Sembla que hagi ajudat a suavitzar les disputes internes.

—No. Ha vingut en el moment cronològic que ha vingut.

—*Ha posat totes les famílies d'acord.*

—Sobre aquest punt, sí. Però al PSC hi ha menys famílies de les que diuen.

—*Quantes n'hi posaria?*

—Apareixen en els mitjans de comunicació blocs que jo crec que són menys compactes, menys marcats d'allò que volen transmetre. Hi ha alguna qüestió larvada, és evident. Hi ha temes pendents, qüestions a resoldre, lideratges a discernir, però tot això s'ha de fer amb prudència, ponderació i criteri. No voldria que algú es pensés que tot el que ha passat aquests dies en la política catalana ha servit de sedant.

—*Comparteix la diagnosi sobre la situació interna del PSC que Raimon Obiols va fer en la conferència al Teatre Lliure?*

—La conferència d'Obiols s'ha de llegir amb molta cura. Llegida és millor que no escoltada al Teatre Lliure. Havent-la llegida, i vistes les informacions publicades, t'adones que la premsa sempre busca l'estridentència d'un titular d'algun aspecte que no és pas el més destacat de la conferència. Una bona colla de principis expressats en la conferència són perfectament subscribibles. Molts són aplicables a qualsevol partit polític i molts, que només serien aplicables al PSC, també.

—*Subscriuria el perill de deriva burocràtica que per Obiols també es dona al si del partit?*

—Si s'aplica en totes direccions, sí. El risc de la burocratització dels partits hi és, i ningú no se n'escapa. Ni els uns ni els altres. Si tens prou objectivitat per a reconèixer que també a casa mateix aquest és un risc evident —a casa del PSC, o d'una de les seves "famílies"—, doncs no hi ha d'haver cap dificultat per a reconèixer que la burocratització del partit és un problema.

—*Va trobar oportú el moment i el lloc que Obiols va triar per parlar?*

—Ara no voldria pronunciar-me sobre això. Ja està fet, i ha tingut l'efecte que ha tingut.

—*Per què és tan exquisidament prudent a l'hora de parlar dels problemes del seu partit?*

—Perquè em sembla que si tots ho fóssim, ens en sortiríem molt millor a l'hora de conduir la reforma necessària. N'estic convençut.

—*Faci'm la seva diagnosi de la situació interna del PSC.*

—El PSC espera trobar una direcció forta, no una direcció compartida i en crisi. Si això es produeix, un dels problemes del PSC que podria ser la transversalitat del moviment dels "capitans" [així és anomenat el sector alineat amb Josep M. Sala i contrari a Obiols], un moviment horitzontal que té més poder que no pas la cúpula, hauria de desaparèixer. És més, jo crec que estaria disposat a desaparèixer.

—*Això resoldria el problema del PSC?*

—Això resolndria el problema. Després hi ha molta feina a fer; cal permanentment revisar els principis i els valors en què ens movem. La gent ha de tenir responsabilitats polítiques o ha d'anar a les llistes per la seva capacitat política. I ningú no té en patrimoni cap dels càrrecs públics que administrem per compte del PSC. I seria saludable que, quan s'acaba una legislatura: municipal, autonòmica o general, tota la gent que ocupa càrrecs públics d'elecció directa o de nomenament de confiança, posessin el càrrec a disposició de la direcció del partit. Això simbolitzaria molt millor que no ara que ningú no viu "apalancat" enlloc. Aquest és un altre risc de la burocratització. És la burocratització nascuda de la professionalització entesa en un sentit pervers: faig això perquè en visc, i en visc millor que no fent una altra cosa.

—Tot això vol dir avançar el congrés del PSC previst per a principi del 1997?

—Això vol dir fer un congrés, quan sigui tot prou madur i prou debatut.

—El mes de juny?

—No hi ha temps. Pel juny no serà. Serà més cap a final d'any.

—Els anomenats "obiolistes" o "reformadors" el festegen com a possible primer secretari del PSC, però vostè en fuig. Per què?

RICARD CUGAT

"Obiols fa molt de temps que és primer secretari del PSC, i tot indica que potser pensa que ja en té prou."

—Jo tinc una feina preferent que és mirar d'imprimir una dinàmica en el grup parlamentari, donar un perfil de treball que ens permeti de funcionar bé. Em tinc per poc experimentat en el camp de la vida orgànica del partit.

—Podria aprendre'n ràpid.

—No, no tinc cap inclinació especial en aquesta direcció. No és que faci el ronso. Hi ha més noms que sonen. Fem el que hàgim de fer, i mirem de lligar tots els dirigents necessaris per produir el moviment que la gent espera.

—Tindrà garanties de tornar a ser candidat l'any 1999, sense ser primer secretari del PSC, o sense tenir ben lligada la direcció?

—Jo sóc membre de la direcció del partit. Em considero part integrant d'aquesta direcció, sense voler-la o poder-la tenir lligada. La meva prioritat, al servei del projecte socialista, és de ser president de la Generalitat, i ser-ho al 1999.

—Els altres noms que circulen per al càrrec de primer secretari són Obiols o Serra. Ja que vostè no vol ser-ho, amb quin es quedaria?

—No sé quina és la disponibilitat de l'un ni de l'altre. Obiols ho ha estat, fa molt que ho és, i tot indica que potser pensa que ja en té prou. Serra no ho ha estat mai, ni ningú sap si voldrà ser-ho o no. Ja en parlarem. **Pere Martí**

CAVAS HILL

Gran Toc Hill.

Gran Reserva.

Imponent. Majestuós.

Solemne.

Amb cos. Elegant.

Harmoniós.

De bona fusta.

Roure.

